

Ouers, kinders en die kerk

As lede van die samelewing moet Christenouers hul kinders opvoed, en hulle mag nie so 'n klag aan die kerk of enige ander instansie oorlaat nie.

Ouers, kinders en die kerk

Inleiding

Wat kan ek doen om my kind in die kerk te hou? Dit is 'n vraag wat baie Christenouers vra.

Diegene met klein kinders wil formules hê om te verhoed dat hul kinders van die kerk afdwaal, en diegene met groot kinders, wat hulle van die kerk verwyder het, wil hê dat God 'n wonderwerk moet doen.

Wat om te doen?

Seun van 'n gelowige moet weer gebore word

Allereers moet elke Christen daarvan bewus wees dat 'die kinders van die vlees nie kinders van God is nie'. Soos? Is my kind, gebore in 'n evangeliese en / of protestantse geboorteplek, nie 'n kind van God nie?

As 'seun van 'n gelowige 'n seun van God was', sou ons moes saamstem dat al die nageslag van Abraham ook kinders van God

is, maar dit is nie wat die Bybel leer nie.

Die apostel Paulus, wat aan Christene in Rome geskryf het, het dit duidelik gemaak dat dit nie 'n afstammeling van die vlees van Abraham is nie, wat goddelike versoening gee "Nie dat die woord van God ontbreek nie, want nie almal wat uit Israel kom nie, is Israëliete; Nie omdat hulle afstammeling van Abraham is nie, is hulle almal kinders "(Rom. 9: 6 -7). "... nie die kinders van die vlees is kinders van God nie, maar die kinders van die belofte word as afstammeling gereken" (Rom. 9: 8). As die kinders van Abraham nie kinders van God is nie, volg dit ook dat die seun van 'n gelowige nie 'n kind van God is nie.

Daarom moet elkeen wat goddelike versoening wil bereik, dieselfde geloof hê as wat die gelowige Abraham gehad het, dit wil sê dat die seun van 'n Christen 'n kind van God moet wees, hy moet noodwendig op dieselfde manier glo as wat die vader in die evangelieboodskap geglo het.

"Weet dan dat die wat uit die geloof is, die kinders van Abraham is" (Gal. 3: 7).

Slegs diegene wat gegenereer word deur die onverganklike saad, wat die woord van God is, is kinders van God, dit wil sê kinders van Christene is nie noodwendig kinders van God nie.

Die Kerk is die liggaam van Christus

Tweedens moet alle Christene daarvan bewus wees dat die liggaam van Christus, wat ook 'n kerk genoem word, nie verwar kan word met menslike instellings soos die gesin en die kerk nie. Om deel te wees van 'n menslike instelling, maak die mens nie tot die liggaam van Christus nie, dit wil sê gered.

Die verantwoordelikheid om op te voed

As lid van die samelewing moet Christenouers hul kinders opvoed, en u moet nie so 'n klag aan die kerk of enige ander instansie oorlaat nie. Hierdie taak is uitsluitlik van die ouers. As die ouers afwesig is, moet hierdie taak oorgedra word aan 'n ander persoon wat hierdie rol speel: grootouers, ooms, of, as 'n laaste uitweg, 'n instelling wat deur die samelewing (kinderhuis) gestig word.

Waarom kan die missie om kinders groot te maak nie gedeleger word nie? Omdat ouers normaalweg die mense is wat die beste en grootste vertroue het in die eerste lewensjare van 'n individu. Op grond van hierdie vertrouensverhouding word die gesinsinstelling 'n laboratorium waar alle toetse uitgevoer word om 'n verantwoordelike burger op te lewer.

Dit is binne die gesin dat 'n mens leer wat gesag en verantwoordelikheid is. Menslike verhoudings word binne die gesin aangeleer en ontwikkel, soos broederskap, vriendskap, vertroue, respek, geneentheid, ens.

Aangesien ouers die beste en vertrouendste verhouding het, is hulle ook die beste om die evangelie van Christus tydens die opvoedingsproses aan kinders voor te lê. Daarom is dit heilsaam dat ouers hul kinders nie 'n wraakgierige en onheilspellende God voorhou nie. Frases soos: *"- Moenie dit doen nie, want pappa hou nie daarvan nie! Of, – as u dit doen, straf God!"*, Weerspieël nie die waarheid van die evangelie nie en veroorsaak groot skade aan die kind se begrip.

Die verhouding wat die evangelie tot stand bring tussen God en mense word gelei deur vertroue en getrouheid. Is dit moontlik om iemand wat boosaardig en wraaksugtig is, te vertrou? Nie! Nou, hoe is dit moontlik vir 'n jong man om op God te vertrou, as dit wat aan hom voorgehou word nie ooreenstem met die

waarheid van die evangelie nie?

Ouers moet aan hul kinders bewys dat sommige gedrag nie geduld word nie omdat die vader en moeder dit effektief afkeur. Dat sulke gesindhede effektief deur die vader en moeder verbied word. Dat sulke gedrag skadelik is en dat die hele samelewing ook nie goedkeur nie.

Moenie u kind voor 'n wrewelagtige, senuweeagtige God stel wat gereed is om u te straf vir enige wangedrag nie. Sulke gedrag van ouers wys duidelik dat hulle hul verantwoordelikheid as opvoeder ontduik.

Om kinders op te voed deur 'n verhouding van vrees te vestig, deur God, die kerk, die predikant, die priester, die duiwel, die hel, die polisie, os met swart gesig, ens. As beul of straf te hê, lewer mans op wat hulle nie doen nie respekteer instellings en verag diegene wat gesag uitoefen. Hierdie tipe opvoeding vestig vrees in plaas van respek, aangesien die vertrouensverhouding nie gevestig is nie. As die vrees verdwyn, is daar geen rede meer om te gehoorsaam nie.

Ouers wat so optree as hulle hul kinders opvoed, is wel skuldig aan die misleiding van hul kinders. Die kerk het ook sy deel omdat dit nie daarin slaag om ouers aan te stel as die enigste en wettige verantwoordelik vir die opvoeding van hul kinders nie. Die staat is ook skuldig, aangesien hy die rol van opvoeder aanvaar, terwyl dit in werklikheid slegs 'n voertuig is vir die oordrag van kennis.

As die fundamente van die onderwys nie binne die gesin omlin word nie, en sulke begrippe toegepas en ervaar word in gesinsverhoudings, sal enige ander menslike instelling, soos die kerk en die staat, tot mislukking gedoem wees.

Baie ouers wend hulself aan die werk, studie en kerk, maar hulle belê nie tyd in hul kinders se opvoeding nie. Die opvoeding van kinders vind voltyds plaas en dit is nie gesond om hierdie tyd af te skeep nie.

Wanneer moet u begin opleiding gee?

Kommer vir kinders kom gewoonlik net voor as Christenouers voel dat hulle kinders van die kerkinstelling distansieer. Vreeslike beroep op oplegging en dwang, wat kinders dwing om kerk toe te gaan. So 'n houding is selfs meer verkeerd as om die kind nie op die regte tyd opdrag te gee nie.

Hierdie vrae skrik sommige Christenouers op omdat hulle nie weet wat hulle rol as lid van die samelewing is nie, en wat hulle missie as ambassadeur van die evangelie is nie. Christenouers kan hierdie twee funksies nie meng nie.

Christenouers het twee verskillende missies:

- a) om hul kinders op te voed tot lede van die samelewing, en;
- b) kondig die wonderlike beloftes van die evangelie aan die kinders aan sodat hulle nooit van die geloof afwyk nie.

Hierdie missies moet vanaf 'n vroeë ouderdom uitgevoer word, terwyl die onderwys en opleiding van 'n burger gelyktydig hanteer word, sonder om die leer van die woord van die waarheid te verwaarloos, en die liefde en trou van God te beklemtoon.

Van kleins af moet die kind geleer word om die owerhede te respekteer, en dit is deur die ouers wat die kind uitgeoefen sal word ten opsigte van onderwerping aan gesag. Deur broers en susters, grootouers en ooms leer die kind respek en geselligheid. Soos vriende, onderwysers, bure en vreemdelinge, sal die kind verhoudings met die wêreld leer.

Wat van die evangelie? Wat beveel die Bybel aan? In Deuteronomium lees ons die volgende: "En u sal dit aan u kinders leer en daarvan praat terwyl u in u huis sit en op die

pad loop en gaan lê en opstaan” (Deut 6: 7). Oor die lewenswyse moet die kind te alle tye onderrig word, dit wil sê tuis, op pad, tydens slaapyd en wanneer hy opstaan.

Die instruksie van die heilige ‘briewe’ is die verantwoordelikheid van die ouers! Die skrif word nie aanbeveel om so ‘n funksie aan die Sondagskoolonderwyser oor te dra nie; dit beperk ook die onderrigtyd oor Christus tot een keer per week, vir ‘n periode van net een uur. Heeltemal anders as wat die skrif aanbeveel: daaglikse onderrig.

Kinders en die samelewing

Ouers moet kinders help om te verstaan □□dat almal gehoorsaam is aan ouers en die samelewing. Die onderwerping aan ouers vandag is ‘n opstel en ‘n vakleerlingskap vir inlewering wat deur die samelewing vereis word, sowel op skool as by die werk.

Nadat ons opdrag gegee het, selfs as die jong persoon nie die evangelie van Christus wil volg nie, sal ons ‘n burger hê wat hom verbind tot sekere sosiale waardes.

Een van die tersaaklike probleme in die opvoeding van kinders van Christene van vandag is om gesinsopvoeding met kerk te vermeng. Die verantwoordelikheid van die oordra van sosiokulturele waardes aan die kerk is ‘n groot fout. Wanneer die jong persoon opgroei en teleurgesteld is met sekere mense binne die instelling, sal hy uiteindelik wegtrek van die lidmaatskap van die gemeenskap wat hy bygewoon het, en terselfdertyd rebelleer hy teen alle soorte sosiale waardes.

As ouers daarvan bewus is dat hulle nie kinders vir God genereer nie, pas hulle meer toe op die opvoeding en evangelisering van kinders. Hulle wanhoop ook nie as hulle sien dat hul lote nie lus is om kerk toe te gaan nie. Hulle

sal nie skuldig voel of verantwoordelik wees vir hul kinders as hulle nie aandag gee aan sommige institusionele kwessies nie.

Dit is egter nodig om kinders op te voed deur die onderrig van die woord van God, sonder om te vergeet om sosiale waardes oor te dra en in te skerp. Onderwys sluit gesprekke, speel, skel, waarskuwing, ens. In. Laat kinders toe om alle lewensfases te ervaar, van kleintyd, tienerjare en jeug.

Maar wat om te doen as kinders van die kerk afdwaal? Eerstens is dit nodig om te onderskei of kinders van die evangelie afgedwaal het of hulle van 'n bepaalde instelling gedistansieer het.

As elementêre evangeliebeginsels geïgnoreer word, verwar dit ouers wat dit beteken om 'n kind van God te wees, en om tot 'n bepaalde kerk te behoort. As 'n kind nie meer gereeld in die kerk is nie, moet hy nie as 'n verdwaalde benoem word nie, of dat hy na die hel streef, ens.

As iemand die waarheid van die evangelie bely soos die Skrif sê, beteken dit dat hy nie dwaal nie, maar slegs bedag moet wees op die behoefte om saam te kom. Dit mag nodig wees dat ouers ondersoek instel oor waarom hulle kinders die gewoonte maak om met ander Christene te vergader.

As die seun nou nie die waarheid van die evangelie bely nie en uit gewoonte bly saamdrom, is sy toestand voor God onrustig. Wat weet hy van die evangelie? Bely hy die geloof in die evangelie? As die antwoord negatief is, is dit nodig om die waarheid van die evangelie bekend te maak, sodat hy kan glo en gered word, en nie net 'n kerkganger nie.